

„Érzelemgazdag,
ragyogó regény,
a XVII. század viharos
Franciaországaról.”

– TAMERA ALEXANDER,
bestseller szerző

A NAPKIRÁLY ÁRNYÉKÁBAN

GOLDEN KEYES PARSONS

fine
selection

Golden Keyes Parsons

A NAPKIRÁLY
ÁRNYÉKÁBAN

SÖTÉTSÉGBŐL A FÉNYBE SOROZAT

ELSŐ KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Golden Keyes Parsons
A mű eredeti címe: In the Shadow of the Sun King

Fordította: Szalai Virág
A szöveget gondozta: Robin Edina

A művet eredetileg kiadta:
Thomas Nelson, Inc., Tennessee Corporation, 2008

Copyright © 2008 by Golden Keyes Parsons

This Licensed Work pulished under licence.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 167 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

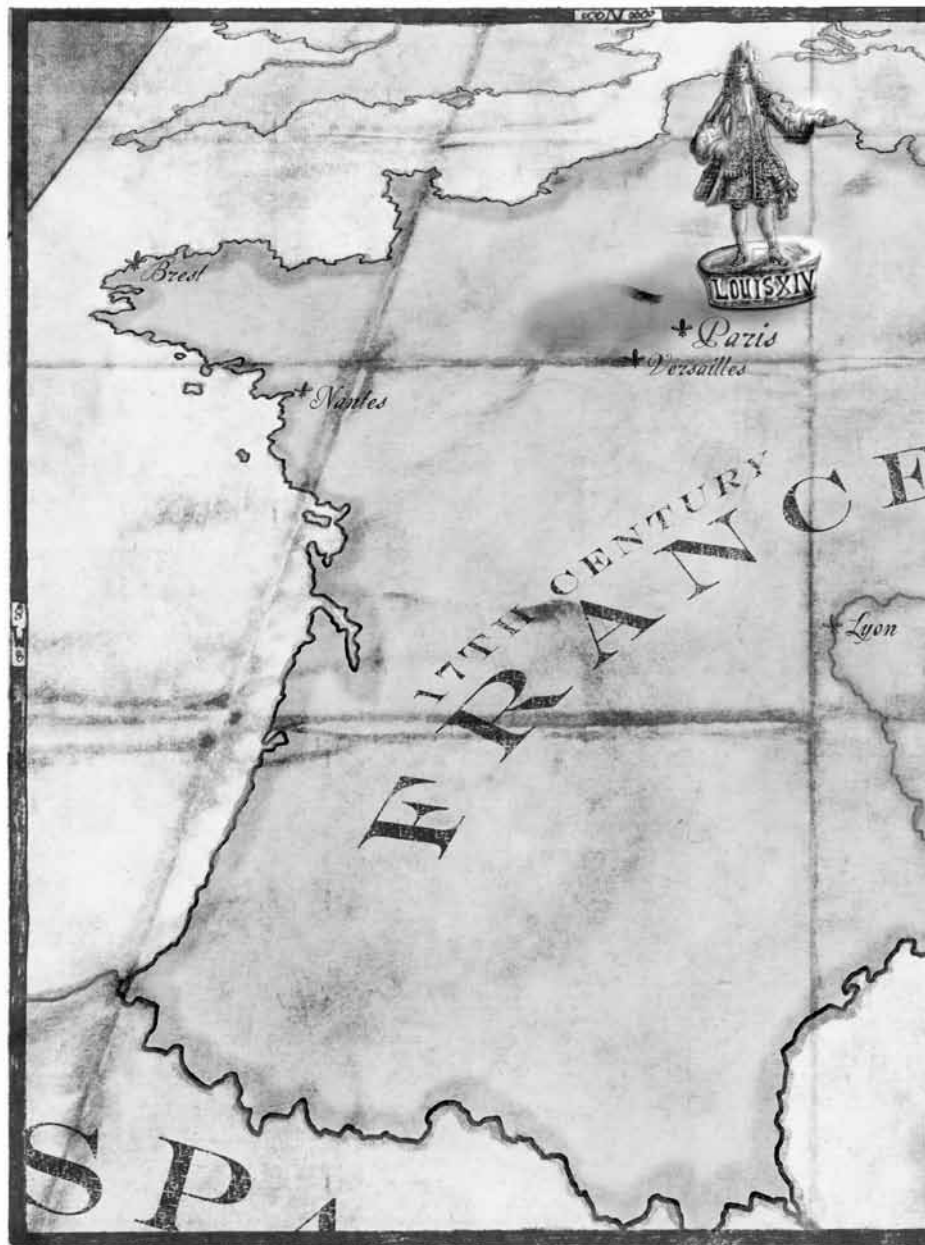
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Édesanyámnak,
Lois Clark Keyesnek
(1923. július 23.–2007. június 20.)
ajánlom ezt a könyvet,
akinek francia hugenotta öröksége
gazdag termőtalajt nyújtott
Istenbe vetett hitünknek,*

*és férjemnek,
Blaine Parsonsnek,
aki sohasem kételkedett benne,
hogy ez a történet meg fog jelenni.*

Történelmi háttér

Az egyháztörténet szent csarnokai azoknak a különböző keresztény felekezetekhez tartozó hívőknek véréből vöröslenek, akik megpróbálták szabadon imádni az Istent, aki testben jött el, hogy megváltson bennünket bűneinktől. Rejlik valami az ember bukott természetében, ami gyűlöli, ha a másik nem úgy szeretné dicsérni az Urat, ahogy ő maga elképzei. Ez a jelenség pedig a XVII. századi Franciaországban, XIV. Lajos király uralkodása alatt volt talán a legerőteljesebb a történelem során.

Miután Luther Márton kihirdette a *Sola Scriptura, Sola Fide* tételt, ezzel újtára indítva a reformációt, Kálvin János – francia lelkész, akinek végül Genfben kellett menekülnie – olyan jelentős hatást gyakorolt a francia hugenotta (protestáns) tanításokra, amelyet nem lehet eléggé kihangsúlyozni. A hugenották alapvető tanai közé tartozott a hit által történő megigazulás elve, valamint az a meggyőződés, miszerint Krisztus a kereszten bevégezte munkáját. Ezek a tételek szöges ellentétben álltak a római katolikus hittel, amely szerint az egyház által szolgáltatott szentségek lényeges szerepet játszanak az üdvözülésben.

Habár Kálvin maga nem támogatta az erőszakot alkalmazó felkeléseket, a protestánsok gondolkodásmódja sorsdöntő fordulatot vett, miután 1572-ben Szent Bertalan éjszakáján több ezer hugenottát mészároltak le Párizs utcáin a református Navarrai Henrik és a katolikus Valois Margit esküvői ünnepsége alatt. A francia

református teológusok egyre inkább teret engedtek a zsarnok királyság elleni fegyveres ellenállásnak. 1598-ban azonban IV. Henrik kiadta a nantes-i rendeletet, amely hivatalosan is elismerte a hugenották hitét. Így a francia protestánsok üldöztetése rövid időre alábbhagyott.

A hivatalos rendelkezés ellenére a katolikus egyház sohasem értett egyet a vallási türelemmel. A XIV. Lajos körül sürgölődő katolikus papok és tanácsadók végül meggyőzték a királyt, hogy kormányának stabilitása a szilárd erkölcsi renden múlik, amely azonban egységes államvallás hiányában hamarosan össze fog omlani. Megkezdődött tehát azoknak az intézkedéseknek a hosszú sora, amelyek egyenesen a vallási türelmet biztosító rendelet teljes visszavonása felé vezettek.

1660-ban a katolikus egyházi tanács arra kérte Lajos királyt, hogy szüntessen meg minden hugenotta iskolát és kórházat, valamint zárja ki a hugenottákat az állami tisztségek viseléséből. 1670-ben a tanács azzal az újabb javaslattal állt elő, hogy a protestáns gyerekek 7 éves korukban térjenek át a katolikus hitre. Szakítsák el őket hugenotta szüleiktől, majd zárdákban és kolostorokban neveljék tovább őket. 1675-ben a vegyes házasságokat semmisnek, a házasságból származó gyermekeket pedig törvénytelennek nyilvánították.

Mindeközben megkezdték a dragonyosok beszállását a magánházakhoz, különösen a jómódú hugenotta családokhoz, ahol szállásadók költségére laktak. A katonák hamarosan fosztogatni és bántalmazni kezdték hugenotta házigazdáikat, az asszonyokat megerőszakolták. Arra akarták kényszeríteni a tulajdonosokat, hogy térjenek át a katolikus hitre. Sok rémült hugenotta színleg át is tért, ám még többen hagyták el otthonukat, és menekültek külföldre.

Franciaország gazdaságát súlyos csapásként érte, hogy tanult kézművesek, iparosok és művészek ezrei bujdosnak így el.

A déli Dauphiné tartomány lakosai és a Vaudois család rendkívüli bátorságról tettek tanúbizonyságot, amikor szembeszálltak az elnyomó hatalmával. Itt, ezekben a zavaros időkben kezdődik történetünk.

1. fejezet

Madeleine megtorpant a kútnál, és frissen szedett tavaszi virágokkal teli vödört megtámasztotta a kőből rakott káva peremén. A késő délután békés csendjébe hirtelen kutyaugatás hasított, a fákról csapatostól röppentek föl a madarak. Már a paták dobogását is tisztán hallotta.

Az asszony kezéből kicsúszott a vödör, amely lebillent, és a macskaköves úthoz vágódott. A színes virágok szertesét szóródtak. Madeleine szoknyáját felkapva az udvarháztól a birtok bejárata felé futott, miközben a kacsák és a libák hápogva menekültek előle. Az összehajló falombokon keresztül végignézett az úton, és előbb hallotta, mint látta François közeledtét.

Aznap reggel az ura Grenoble-ba lovagolt, hogy két telivér lovuk eladását felügyelje. A férfi most már látótávolságba került. Mi lehet a baj? François kalapja alól kiszabadult sötét haja a vállá körül repdesett. Szeme kitágult a rémülettől.

– Dragonyosok! Láttam őket a hegyhátról! – Lefékezte lovát, a szétröpülő föld- és kavicsdarabok Madeleine arcába csapódtak. A férfi levegő után kapkodva ugrott le a lóról.

– Siessünk, csak néhány perccel maradtak le mögöttem! Hol van Jean? A fiúkat azonnal a barlangba kell vinni!

Madeleine rögtön elindult a hatalmas, kőből épült nemesi udvarház felé, futtában kiáltva vissza férjének: – Jean a ház mögött van, a kertben. Hozom a gyerekeket! Menjetek az istálló mögé! – Berohant az épületbe, a bejárat mellől felkapta a fiúk sapkáját és kabátját, miközben már hívta is őket.

Édesanyja, Elisabeth, a hatalmas kőből rakott kandalló mellett üldögélt, ölében a hároméves Evangeline-nel. – Madeleine, mi történt?

– Dragonyosok! Segítsen, kérem! A fiúkat most rögtön az istálló mögé kell vinni! François előkészíti a lovakat. A barlanghoz mennek.

Elisabeth felállt, a kislányt a csípőjére ültette. – Gyere, Vangie, felmegyünk az emeletre. – Madeleine-re nézett. – Csomagolok ne-
kik váltóruhát.

– Arra nincs idő!

– Mama? – a nyolcéves Charles kukucskált be az ajtó mögül.

– Hol van Philippe? – Madeleine hangja éles volt.

– Fent. Miért? Mi a baj? – A kisfiú ártatlan szeme elkerekedett. Kezében egy faragott katonát szorongatott.

– Lehozom Philippe-et – sietett fel a lépcsőn Elisabeth, karján Vangie-val.

Madeleine mély levegőt vett, és letérdelt Charles előtt. Megfogta a fia kezét, és minden erejével azon volt, hogy növekvő félelme ne érződjön a hangján. – Egy kis időre elmentek a rejték helyre Jean bácsival. Emlékszel még, hogyan gyakoroltuk?

Charles bólintott.

– Akkor siess, fuss az istállóhoz, én megkeresem Philippe-et.

– De miért, Mama? Miért kell a rejtkehelyre mennünk? Jön valaki?

– Nincs idő kérdésekre! Menj! – Madeleine felrohant anyja után a lépcsőn.

Charles az udvarház hátsó kijáratához szaladt, majd ki az ajtón, el az épülethez toldott kis torony mellett, egészen az istállóig. Henri, az istállómester, éppen kifelé tartott, nyereggel és nyeregtakaróval a kezében. François és Jean a lovakat kantározta fel.

– Nincs idő felnyergelni a lovakat! – mondta François. – Szőréen kell megülniük őket.

Az idős férfi megtorpant, kezében a takarókkal. – De...

– Sikerülni fog nekik. Jean, te ülj a pejre Charles-lal, Philippe pedig mehet a kancán.

Madeleine és Philippe már jöttek is le az emeletről a külső lépcsőn, a fiú útközben bújt bele a kabátjába. Madeleine a kezében szorongatta Charles ruháit.

– Senki és semmi miatt ne álljatok meg, amíg el nem éritek a folyót! – magyarázta François az öccsének. – Induljatok a felső folyás mentén, egyenesen a barlangba, és maradjatok ott, amíg valamelyikünk értetek nem megy. Ha a dragonyosok utánatok mennek, azt fogják gondolni, lefelé menekültetek a folyón, elvégre az a könnyebb út.

Jean bólintott. – Értem. Vigyázni fogok a fiúkra.

– A készletek a barlangban legalább egy hétig kitartanak.

– Ne aggódj, bátyám, nem lesz velünk gond, megvárjuk, amíg értünk nem jöttök. – Jean felszállt a csődörre, amely már toporzékolt; alig várta, hogy indulhasson.

– Tessék, Charles, vedd fel a sapkád! – Madeleine megsimogatta a kislány arcát, vörös fürtjeit begyúrta a sapka alá.

Philippe a tizenkét évesek kalandvágyó önbizalmával ugrott fel fekete kancájára. – Ne féljeteK, nem lesz semmi bajunk. Hamarosan találkozunk, ugye?

– Igen, fiam. Nem fog sokáig tartani.

Jean maga elé emelte Charles-t. – Fogd jó erősen a sörényét, kisember!

Charles megfordult, és a nagybátyjára nézett. Jean megnyugtatóan rámosolygott a fiúcskára, és megveregette a combját. François rácsapott egyet a lovakra, Charles pedig a ló gesztenyebarna sörényébe kapaszkodva megfordult, és búcsút intett.

Jean ment elöl, lovát egyre gyorsabb ügetésre ösztökélte. Philippe mögötte haladt, és kis lovaglóstórával biztatta a kancát, hogy ne maradjon le.

– Kapaszkodj, Charles, kapaszkodj! – Madeleine csak most érezte a gombócot a torkában. – Kapaszkodjatok, édes kisfiam! – Ingetgett, majd kezét lassan szája elé húzta, hogy visszafojtsa feltörő zokogását.

A lovak az alacsony kőfal mentén haladtak, amely a családi birtokot szegélyezte az udvarháztól egészen a folyóig. Leügettek az enyhe lejtőn, átugrattak a falon, és a folyó menti tölgyfásor felé vették az irányt, ahol zölden ragyogtak a rügyező tavaszi levelek.

A távolban, a magas hegycsúcsokon még a tél utolsó hava csillogott. Porfelhő támadt a lovasok nyomában, ám gyorsan le is ülepedett a vastag fűben.

– Gyerünk, fiúk! Csak a fákat éérjétek el, a fákat! – mormolta François ökölbe szorított kézzel, mintha e mozdulattal segíthetné öccsét és fiait, hogy gyorsabban célba éérjenek.

A rémült szülők erővel szakították el tekintetüket fiaik látványától, és elindultak visszafelé. Madeleine felpillantott a háromemeletes udvarház meredek oromzatára, és észrevette, amint a gyerekek dajkája, Claudine, kiles egy drapéria mögül. Az egyik kéményből füst kígyózott. A kinti cselédek, akik éppen a díszkertet tisztították meg a téli hulladéktól, abbahagyták munkájukat, és figyelték, ahogy a birtok ura és úrnője visszatér a házhoz vezető úton. Madeleine felnézett, és édesanyja telt alakját látta, amint Vangie-val a karjában eléljük siet az úton.

A kislány bátyjai távolodó alakja után nyújtotta a kezét. – Vangie is megy!

Madeleine átvette Vangie-t Elisabethtől, és magához szorította a duzzogó gyermeket. – *Non, mon petit choux.*¹ A bátyáid elutaznak. Nemsokára visszajönnek. Most menjünk vissza a házba, későre jár.

Evangeline nem törődött bele a vereségbe. Pufók kis kezét ökölbe szorította, és addig dörgölte vele a szemét, amíg ki nem préselt néhány kövér könnycseppet, amelyek azután végiggördültek az arcán. – Vangie is menni akar!

– *Mère,*² vigye fel, kérem, és fektesse le – adta vissza a gyermeket Madeleine az anyjának. – A külső lépcsőn menjen. Keresse meg Suzanne-t és Claudine-t. Figyelmeztesse őket, de csak óvatosan. A dragonyosok bármikor itt lehetnek.

Madeleine rálépett valamire, amint François után sietett a házhoz vezető úton. Lehajolt érte: Charles faragott katonája volt. Melléhez szorította, és az erdő felé pillantott, amerre a lovasok még mindig látótávolságon belül voltak. – Édes Istenem, védelmezd meg őket!

¹ nem, kicsim

² anyám

Madeleine ekkor engedélyezte magának először, hogy François sötét szemébe nézzen, amióta férje belovagolt a birtokra. Félelmet látott a tekintetében, de a férfi erősen a karjába szorította. – Ne felejtse el, amit megbeszéltünk. A fiúk Spanyolországba mentek a rokonaikat meglátogatni. Nyugodtan kell viselkednünk.

Közelgő lódobogás zaja vont el a figyelmét.

Madeleine félig eltolta magától a férjét, haját kisimította az arcából, hogy a szemébe tudjon nézni. – Ez csak tévedés lehet! Lajos nem engedné meg, hogy dragonyosok zaklassanak bennünket.

François komoran bólintott. – Reméljük!

Mindketten a kastély bejáratához siettek, hogy az érkező katonákat fogadják. François szorosan fogta Madeleine derekát.

Már látszott a dragonyosok vörös-kék egyenruhája a távolban. Azon az úton közeledtek, amelyen húsz perccel korábban François is felbukkant. A katonák a ház előtt leszálltak lovukról.

François odament a csapat parancsnokához. – Üdvözljük Önöket fényes Napkirályunk, Lajos nevében!

A parancsnok skarlátszínű, ezüstmeggyes kabátjában, pompás fehér csődőre hátán ülve tekintett le rájuk. Hűvösen vette tudomásul François üdvözlését. – Valóban Lajos király nevében járunk. Parancsnok van rá, hogy embereinket beszállásoljuk ebbe a házba. A protestánsok – a hugenották – kötelesek szállást biztosítani a katolikus királyi sereg katonáinak.

A parancsnok úgy köpte ki szájából a „protestáns” és a „hugenotta” szót, mintha mérgezett volna az ajkát.

– Természetesen, parancsnok úr. – François kezdeti igyekezete, hogy leereszkedő jóindulattal viselkedjen hívatlan vendégeivel, egy csapásra szertefoszlott a tiszt fensőbbes modorával szemben.

A parancsnok megfordult, és utasította katonáit, hogy vigyék a lovakat az istállóba. – Zab és víz a lovaknak?

Nem engedélyt kért, parancsolt.

– Erre, parancsnok úr. Máris hívom az istállómestert. – François a magas bokrokkal szegélyezett ösvényen vezette a csapatot a pajta irányába.

Madeleine tudta jól, hogy férje ezzel csak el akarja terelni a katonák figyelmét arról az útról, amelynek Jean és a fiúk alig néhány perccel korábban vágtak neki. Annyira lassan haladt, amennyire csak lehetett, hogy gyermekeiknek legyen elég idejük fedezékbe jutni. A késő délután megnyúló árnyai lassanként sűrű sötétséget borítottak a fákra.

A parancsnok leszállt lováról, és a kötőféket átadta egyik segédjének, aki aligha lehetett több tizenhat évesnél. A fiatal katona az istállóba vezette a csődört.

A parancsnok megfordult, és tekintetét Madeleine-re szegezte. A könnyű szél meglengette kezében a dragonyosegység zászlaját. Naptól cserzett, barázdált arcából szinte süttött két zavarosszürke szeme. – Akkor most megnézem az udvarházat.

Madeleine összerezsent, és kissé meghajolt. Zavarban volt egyszerű barna pamutszoknyája és összekoszolódott köténye miatt. Erőt vett magán, hogy ne remegjen a térdé. *Úgy nézek ki, mint egy parasztasszony!* Sűrű, mahagóni színű hajának kiszabadult tincseit visszagyűrte főkötője alá, és újra megkötötte a szalagokat, miközben lassan az udvarház felé sétáltak.

Egy inas már készenlétben állt a díszesen faragott boltíves kapuban, és csaknem a földig hajolt, amint Madeleine betessékelte a parancsnokot.

A hallba léptek, és az épület alsó szintje a parancsnok vizsgálódó szeme elé tárult. A tiszt elégedetten nyugtázta a látottakat. – Hm. Rendben.

Grandiózus szobába haladtak tovább, ahol a csillogó, fazettás ablakokat nehéz, burgundivörös drapériák keretezték. Madeleine örült, hogy a cselédek már végeztek a tavaszi nagytakarítással. Miután a parancsnok segédje kíséretében belépett a szobába, helyükre húzta a függönyöket. A kandalló körül a szövetekhez illő elegáns szófa és székek kínáltak kényelmes ülőhelyet.

– Ez kiválóan megteszi főhadiszállásnak. – A parancsnok körbesétálta a hatalmas szobát, majd levette kesztyűjét, és a tenyerébe csapott vele, mintegy hangsúlyt adva szavainak. Megtorpant az egyik magas könyvespolc előtt, amely aranyberakásos asztal mellett állt. – Látom, szeret olvasni.

– Apám fontosnak tartotta a műveltséget. – Édesapja könyvtára, amely Kálvin, Viret, d’Aubigné és más protestáns teológusok munkáiból állt, szép rendben sorakozott a könyvespolcon a nagy kandalló mellett, ahol már alig pislákol a tűz. Madeleine odament a kandallóhoz, és megigazította az ón gyertyatartókat, amelyek a masszív kőből faragott kandallópárkányt díszítették a tűz fölött.

– Maguk hugenották azt hiszik, hogy Kálvin János teológiája műveltség? – A parancsnok kemény hangja beharsogta a szobát. – Ez nem műveltség – ez eretnecség!

Majd hirtelen dühét a színlelt udvariasság köpenye mögé rejtette. Bár hangján tompított, mégis kihallatszott belőle a lappangó, burkolt fenyegetés. – Elnézését kérem, nem mutatkoztam be. Paul Boveé parancsnok vagyok, a *Régiment des Dragons du Roi*³ parancsnoka.

³ a királyi dragonyosok serege

Madeleine ismét meghajolt. – A mi családunk neve pedig Clavell.

– Igen, tudom. *Maga* Madeleine de Vaudois-Clavell. Egy Vaudois! A családja hírhedt a Dauphiné tartományban a... mondjuk így, valósi örökségéről.

Madeleine hátán végigfutott a hideg, mint mindig, valahányszor eszébe jutott, hogyan mészárolták le családja tagjait hitük miatt, amikor még csak tizenkét éves volt. Neki és szüleinek is ez a sors jutott volna, ha nemesi családként akkor éppen nem a királyi udvarban tartózkodnak.

– Maga és a király gyermekkori barátok, igaz? – Boveé parancsnok az oldalán lógó kard kupát formázó markolatával játszott, és ridegen elmosolyodott. Bár szája sarka felfelé görbült, a szeme kifejezéstelen maradt.

– Valóban, parancsnok úr, mindkét megállapítása helyes. Lajos király beszélt rólam? – Pillanatnyi megkönnyebbülést érzett. Talán még elkerülhetik a kegyetlenkedéseket, amelyekkel nap mint nap gyötrik országszerte a hugenottákat: házaikat kifosztják és felégetik, a nőket megerőszakolják, a férfiakat fogságba vetik, meggyilkolják, a gyermekeket elszakítják szüleiktől, hogy katolikus kolostorokban neveljék fel őket. Remélheti-e, hogy apja korábbi pozíciója az udvarban, és az ő gyermekkori barátsága Lajossal megvédi őket?

– Lajos király nagyon melegen beszélt magáról. – Boveé parancsnok rápillantott a könyvespolcra, tekintete végigsiklott rajta, le egészen az apró faragott katonáig, amelyeket Charles nemrég sorakoztatott fel a kandalló előtt. – Úgy látszik, van egy jövőző katona a családban.

Madeleine kötényébe kapkodta a játék katonákat. – A cseléd éppen takarított, és portörölés közben levette ezeket a játékokat a polcra. Nagy hanyagság, hogy itt hagyta őket a földön. Elnézését kérem. – Visszarakosgatta a katonákat a polcra.

– Értem. Érdekes alakzat. A cseléd mindig harcrendben sorakoztatja fel a katonákat, amikor port töröl?

– Nem. Illetve nem tudom. – Madeleine higgadtan félrebillentette a fejét. – A legnagyobb alakzatok, vagy amelyeket annak látunk, gyakran a véletlen művei, nem igaz?

– Valóban – villantott egy újabb fagyos mosolyt a parancsnok a ház úrnője felé. – Lehetséges.

Madeleine elindult kifelé. – Hadd mutassam meg a hátsó helyiségeket.

A hatalmas konyhával elégedettnek tűnt a parancsnok. A tűzhelyen óriási fekete bográcsban sertéshús főtt paszternákkal és káposztával, illata az egész házat belengte. A már korábban kisütött hatalmas, kerek cipók éppen a nehéz faasztalon hültek. Az élesztő erős illata még érezhető volt a levegőben.

– A magtár, a tejkamra és a sajtároló erre vannak, az átjáró túlloldalán – intett Madeleine a felsorolt helyiségek felé.

Boveé parancsnok elindult az átjárón. – Megengedi? – Vörös kalapjának puha, lelógó része és bundás hajtókája fejével együtt mozgott, ahogy ide-oda forgatta, hogy felmérje az épületet.

– Természetesen. – Madeleine körbevezette a különböző termekben, ahol a cselédek a munkájukat végezték, ellátták az udvarház mindennapi teendőit.

A parancsnok megállt a magtárban. – Isten bőséggel áldotta meg magukat, és elegendő hellyel is a tároláshoz.

– Igen. – Madeleine figyelte, ahogy Boveé parancsnok kardjával átdöf néhány nagyobb magzsákokat. Tudta, hogy a fiait keresi. Minél több időt veszteget a tiszt ezzel a hiábavaló kutatással, annál több esélyük van a fiúknak és Jeannak, hogy a rejtkehelyre érjenek.

A vajkamrából visszamentek az átjárón keresztül a konyhába, majd az épület első traktusába. Madeleine gondolatai menekülő fiairól a kislányára terelődtek, aki anyjával együtt az emeleten volt.

Boveé parancsnok a lépcső korlátjára tette a kezét. – És az emeleten?

– A hálósobák.

– Van most fent valaki?

– Igen.

– Mégpedig?

– Anyám, a gyerekek dajkája, és a lányunk, Evangeline, aki épp lefekvéshez készülődik.

– Értem. És a fiai? Ők hol vannak?

2. fejezet

Jean megállás nélkül hajtotta a lovát, és biztatta Charles-t, hogy kapaszkodjon erősebben. Philippe-nek kiválóan sikerült tartania az iramot, pedig az ő kancája nem volt olyan tüzes, mint a fiatalabb pej. Elérték a fákat, és bevetették magukat az erdőbe, de Jean ott sem állt meg. – Mennünk kell tovább, Philippe, el kell érnünk a folyót.

A tölgyek, kőrisek, fenyők ágai durván az arcukba csaptak, miközben keresztülvágtak az erdőn. Egyikük sem szólt, csak lovaikat nógatták. Még az általában beszédes Charles is csendes volt.

Hirtelen eléjük bukkant a magas folyópart. Jean felemelte a kezét, jelezve Philippe-nek, hogy álljon meg a szikla tetején. A sziklák körül örvénylő víz csobogásán kívül csak a lovak zihálása hallatszott.

– Menj le a parton egyenesen a folyóhoz – utasította Jean a fiút.
– Hagyd, hadd vezessen a ló. Ha engeded, hogy a saját ütemében haladjon, nem fog megbotlani.

Philippe bólított, és elindult lefelé. Hátradőlt, hogy egyensúlyát megőrizze, miközben a föld és a kavicsok szertesét gurultak a ló patája alól, ahogy az a meredek lejtőn kereste az utat a folyóhoz.

Jean is elindult lefelé, széles, izmos karjával magához szorítva Charles-t. – Dőlj hátra! Majd én megtartalak. Kapaszkodj a ló sörényébe!

Charles követte az utasítást. Jean érezte, hogy a kisfiú reszket – vagy a félelemtől, vagy mert az esti levegő egyre hűvösebb lett. Karját szorosabbra fonta Charles köré, a kantárt pedig a ló nyakába dobta; ő is a lóra bízta az irányítást.

Végül leértek a folyóhoz, és belegázoltak a sekély vízbe.

– Most hadd menjek előre! – Jean megelőzte Philippe-et, majd egymás mögött elindultak a felső folyás irányában. A lovak többször is megcsúsztak a sziklákon, de egyensúlyukat mindannyiszor sikerült megőrizniük.

A víz gyorsan mélyült, és egyre sebesebb lett a sodrása. Jean viszanézett Philippe-re. Az idősebb fiú szemén látszott, hogy fél, de igyekezett bátornak mutatkozni. – Nem kell félni. A múlt heti esőtől kicsit megduzzadt a folyó, de nem hiszem, hogy még sokáig mélyülne tovább.

Philippe bólított.

– Jean bácsi, félek – mormolta Charles vacogó foggal.

– Tudom. Nem lesz semmi baj! – Jean szavai magabiztosságot sugároztak, ám lelke mélyén ő sem volt teljesen nyugodt. Minél előbb el kell jutniuk a barlanghoz, hogy elrejtőzhessenek.

Philippe kancája megcsúszott a síkos sziklán. – Jean bácsi! – kiáltott fel.

A kanca visszanyerte az egyensúlyát, de a folyó sekélyebb, partközeli széléről a középso sodrásba került, majd belépett egy mélyedésbe, és úszni kezdett.

– Maradj a hátán, kapaszkodj a sörényébe!

A kanca szeme fehérje világított a sötétben, ahogy egyenletesen taposta a vizet.

– Nem megy, nem tudok kapaszkodni!

Philippe teste ide-oda csapódott a ló feje mögött, ahogy igyekezett a fekete sörénybe fogódzkodni. A víz sebesen örvénylett körülötte, majd egyszer csak összecsapott a feje fölött.

Jean szíve kalapálni kezdett. Visszafordította a lovát, hogy Philippe után menjen.

– Elmerül! – hasított élesen a levegőbe Charles hangja, amint példaképe a szeme előtt süllyedt a sötét habokba. – Jean bácsi, húzd ki! Segíts neki!

Jean tudta, hogy a folyó sekélyebb részén kell maradnia, nehogy Charles is elmerüljön a mély vízben, de mégsem hagyhatta, hogy az örvény elsodorja Philippe-et. Lemerült, hogy megkeresse a kanca kantárját, de nem érte el.

Azután felbukkant a fiú feje. Látták, ahogy fulladozik, és a vizet köpködi, miközben lova Jean és Charles felé úszik. Philippe még mindig a ló sörényét markolta kezével, arcát pedig nyakához szorította.

– A sapkám! Elúszott a sapkám! – Philippe egyik kezével elengedte a ló durva szálú, hullámos sörényét, és megpróbált a sebes örvénybe került szürke gypjúsapka után nyúlni; mindhiába, mert az egyre messzebb sodródott. Végül fennakadt egy faágon, ami a partról lógott be a folyóba.

– Hagyd, van elég ruha a barlangban. Jól vagy?

– Azt hiszem – válaszolta Philippe, még mindig vizet köhögve.

A lovak kikászálódtak a mély vízből, amint a folyó ismét sekélyebb lett. Philippe vissza tudott ülni a ló hátára, és újra kezébe vette a kantárt. A ló nyerített és megrázta magát, mindent beterítve vízzel maga körül.

– Eddig eljutottunk. – Jean a part felé irányította a lovakat, majd leugrott. – Charles, fogd meg a lovakat! – Jean elkapta a kanca kantárját, és megtapogatta Philippe nedves nadrágját. – Biztos jól vagy?

– Biztos, csak fázom.

Jean végigtapogatta a kanca lábát is. – Úgy látom, a ló is rendben van. Valaki biztos imádkozott értünk. Az Úr őrangyalokat küldött, hogy oltalmazzanak bennünket.

Philippe rámosolygott a nagybátyjára.

Jean intett. – Gyerünk tovább, sietnünk kell! Még el kell jutnunk a barlanghoz.

Jean szólt Philippe-nek, hogy szálljon le, és sétáljon a lovak mellett, majd félig felvezette őket a szemközti parton, ahol egy kiugró perem futott végig párhuzamosan a parttal. Jean ment hátul, s egy faággal eltörölte nyomaikat a sziklás földön. – A folyópartig ugyan követni tudják nyomainkat a dragonyosok, de miután látják, hogy belegázoltunk a folyóba, azt fogják gondolni, hogy lefelé mentünk tovább. Az lenne a kézenfekvő megoldás, mert arra könnyebb az út.

Hosszú perceken át csendben gyalogoltak a sziklaperemen. A folyópart itt magasabb volt, és egyenetlenebb. – Itt van. – Jean megállt a parton egy alig látható bemélyedésnél. Hatalmas sziklatömb mellett sűrű bozót rejtette a barlang bejáratát. Ha valaki csak ellovagol mellette, biztosan nem veszi észre.

– Mi lesz a lovakkal, Jean bácsi? Mit csinálunk velük?

– Szabadjára kell őket engednünk. Vedd le a kancádról a kantárt, próbáld lekefélni egy kicsit a szórét, hogy eltüntesd a lovaglás nyomait. Aztán felviszem a fennsíkra, és elengedem őket.

– Nem lesz gyanús a dragonyosoknak?

– A szüleitek majd egyszerűen azt mondják, hogy elszabadultak, és eddig a réten kószáltak. Tedd csak, amit mondtam! – Jean lesegítette Charles-t, és a rejtekhely bejárata felé tolta. – Menj be a barlangba! Ellenőrizd a készleteket!

– Túl sötét van bent! – A nap lassan lenyugodott. Már csak sűrű félhomály lebegett a folyópart felett.

– Van gyertya.

– D-de...

Philippe oldalba bökte az öccsét. – Gyáva nyuszi!

– Nem vagyok gyáva nyuszi!

– De igen! – Philippe kuncogott, és megszabadította lovát a kantártól. Amennyire tudta, levelekkel ledörzsölte a szórét. Majd megpaskolta, a ló pedig boldogan nyerített, és orrával megdöfkölte a tenyerét. – Jó kislány! Úgyesen elhoztál bennünket. – Arcát a ló nyakához szorította, majd egy utolsót csapott rá.

Jean odaadta Philippe-nek a kantárt, amelyet ő is levett a pejről. – Fiúk, várjatok meg itt, amíg szabadon eresztem a lovakat. Philippe, maradj az öcséddel. Mindjárt jövök. – Jean felmászott a part tetejére, és csettintett a lovaknak, hogy kövessék.

Charles egy fatörzsön ült, arcát a kezébe temetve duzzogott.

Philippe melléült, a nedves kantárokat a lábuk elé dobta. – Naa, Charles, csak piszkáldalak. – Erősen reszketni kezdett, kezével átfogta, és megdörzsölte a vállát. – Nagyon fázom.

– Én is. – Charles elfeledkezett a duzzogásról, és sapkáját lejjebb húzta a fülére. – Mamának és Papának nem lesz baja? Nem bántják őket a dragonyosok? Vangie miért nem jött velünk?

– Nem, nem lesz bajuk. Lajos király nem engedné meg, hogy a dragonyosok bármelyikünket is bántsák. Vangie pedig azért nem jött, mert lány, és még túl kicsi az iskolához.

– Ha Lajos király nem engedi meg a dragonyosoknak, hogy bántsanak bennünket, miért jöttek?

– Nem tudom. Ne félj, nem hagyjuk magunkat elvinni!

– *Engem* aztán egyetlen dragonyos sem foghat el, hogy katolikus iskolába vigyen! – kiáltotta Charles kisfiús bátorsággal. – Tényleg a fejedhez tartott puskával kényszerítenek arra, hogy rátérj?

– *Áttérj*, Charles, *áttérj*. Nem tudom; azt mondják. – Philippe tovább csapkodta magát a kezével, hogy kicsit felmelegedjen. – De ne beszéljünk, jobb, ha csendben maradunk.

Jean felterelte a lovakat a meredek part tetejére. Megállt a meredély szélén, és figyelte, vajon az almás felé indulnak-e, hogy ott enni tudjanak. – Ne menjetek haza túl hamar – mormogta magában. A lovak valóban az almás felé vették az irányt, Jean pedig visszakeresztelkedett a barlang bejáratához.

– Na jó, fiúk, akkor nézzük, hogyan csinálhatnánk itt egy kis meleget! – Félrehúzta a sziklát takaró bozótot, és feltárult egy kis hasadék, épp elég nagy ahhoz, hogy a fiúk becsússzanak a barlangba. Jeannak már nehezebb volt izmos testét átpréselnie a nyíláson. – Hm, úgy tűnik, híztam egy kicsit.

A fiúk kuncogtak, miközben Jean egy nyögéssel végre átjutott. Azután a nyíláson keresztül kinyúlt a sziklatömbhöz, és visszaigazította elé a bozótot, hogy elrejtse a nyomukat.

A bejáratot takaró sziklatömb mögül derengett még némi alkonyati fény a hasadékon át, bár ez éppen csak ahhoz volt elég, hogy kivegyék a körülöttük lévő tárgyak körvonalait. Jean megvizsgálta a felhalmozott tűzifát az alagút falánál, amely a barlang belső üregébe vezetett. – Vizes a fa. Úgy látszik, a folyó jobban megduzzadt, mint gondoltuk. Philippe, van ott egy láda azon a sziklaperemen. Nézd meg, nem nedves-e benne az élelem, meg a többi holmi. Gyertyát kell keresnünk, hogy lássunk.

Philippe felkapaszkodott a peremhez, amelyen egy nagyobb és egy kisebb láda pihent. A közelben egy sziklakiszögellésről puska, íj és nyilak lógtak. – Száraz minden. Nem jött fel idáig a víz.

– Nagyszerű. Add ide azt a nagyobb ládát! Keresünk neked száraz ruhát. Remélem, a gyertyák és a tapló is benne vannak.

Philippe rántott egyet a nehézládán, és kihúzta a perem széléig. – Túl nehéz, nem tudom leemelni.

– Csak billentsd le, majd én megfogom. – Jean egy nyögéssel elkapta a ládát, és letette a földre.

Philippe is megkerülte, hogy lássa, amint Jean felnyitja a tetejét. Mindhárman lélegzet-visszafojtva néztek a belsejébe, reménykedve, hogy a keresett holmi ott lesz. De nem találtak benne gyertyát.

– Leveszem a másikat. Valószínűleg abban lesz. – Jean felhúzódkodott a peremhez, és leadta a ládát Philippe-nek. A fiú elbabrált a zárral, de végül sikerült kinyitnia. A csomag tetején ott volt a tapló, és a gyertyák is, amelyeket kerestek.

Jean hozzálátott a tűzcsiholáshoz, a kovát a taplóhoz ütögette, hogy meggyújtsa, majd odatartotta hozzá a gyertyát. Közben a fiúk átnézték a takarókat és a tartalék ruhát, amelyet apjuk a nagyobb ládába pakolt. A másik alján főző- és evőeszközök, szappan és élelmiszer rejtett, valamint egy bőrrerszény.

– Gyertek, fiúk, vigyük a ládákat a barlang belsejébe! Ha túljutunk azon a kanyaron, utána már nem kell aggódnunk, hogy kívülről bárki is meglátja a fényt. Charles, te hozd a gyertyát és a kisebb holmikát! Philippe és én bevisszük a nagy ládát, aztán majd visszajövök a másikért.

Charles ment előre; óvatosan, lépésről lépésre haladt, magasra tartva a gyertyát, hogy a lehető legtöbb fényt adja, Jean és Philippe pedig megfogták a láda egy-egy végét. Alig néhány méternyit haladtak az alagútban, a kanyar után máris jól látták a hatalmas termet. Jean és Philippe letette a ládát a terem lapos padlójára.

Jean meggyújtott még egy gyertyát, majd visszament a másik ládáért.

Philippe keresett magának száraz ruhát. Gyorsan levette a nedveset, majd felakasztotta egy kiszögellő sziklára. Jean visszajött, kezében a másik ládával.

– Jean bácsi, van itt elég levegő mind a hármunknak? – kérdezte Philippe, ahogy körülnézett a barlangban.

– A hátsó nyíláson is jön be levegő. Nézd meg a gyertya lángját! – A kis láng remegett, csúcsa elhajolt a mögöttük tátongó sötétség felé. – Bőségesen van levegőnk. Ha muszáj, abba az irányba is ki tudunk jutni, csak helyenként kicsit nehézkes az út. De ezzel most nem kell foglalkoznunk. – Jean karjaival átfogta a vállát, és megborzongott. – Úgy látszik, fagyos éjszakánk lesz. Nem találtam egyetlen száraz faágot sem. Holnap kora reggel ki kell mennem, hogy szedjek egy kis tűzifát. Találtál ennivalót, Philippe?

Philippe beletúrt a ládába. – Igen, valamennyit; van itt egy egész sajt, kétszersült, szárított alma és még valami, nem tudom, mi ez. Lehet, hogy szárított körte, vagy talán sárgabarack, meg gesztenye és – bor. Papa bort is tett a ládába. – Kivette az üveget, hogy Charles

és Jean is lássa. – Van itt még valami. Mindkét kezébe fogva feltartott egy bőrszénnyt. – Jó nehéz.

– Hadd nézzem! – Jean elvette az erszényt Philippe-től. – Tényleg nehéz. – Kioldotta a bőrszíjakat, és kinyitotta az erszényt. – *Mon Dieu!*⁴

Philippe és Charles odahúzódtak Jean mellé, hogy ők is lássák, mi van az erszényben. Jean belenyúlt, és kivett egy maréknyi aranyérmét, amelyek csillogtak a gyertya halvány fényében. Végigtapogatta az erszény belsejét, az aranyérméket, és talált benne egy kisebb tokot. Ebben több *méreau* volt, olyan jelvények, amelyek azt bizonyították, hogy hugenották. – Látjátok, apátok mindenre gondolt. – Jean megengedte a fiúknak, hogy megnézezzék az érméket, majd mindent visszapakolt a ládába.

Összebújtak a gyertya körül, mintha a gyenge láng felmelegíthetné őket, Jean pedig kiosztotta a sajtot, kétszersültet és gyümölcsöt. – Nem hiszem, hogy olyan sokáig itt lennénk, hogy az összes élelem elfogyjon, de azért minden eshetőségre készen jobb lesz takarékoskodni vele. Majd reggel, amikor tűzifáért megyek, hozok friss vizet a folyóról.

Csendben ettek. Ki nem mondott kérdéseik súlya megülte a barlang dohos levegőjét.

– Vegyük ki a takarókat a ládából, és segíthettek elkészíteni a fekhelyet. Aludjunk szorosan egymás mellett, úgy melegebb lesz.

Jean aggasztotta, hogy tud-e majd megfelelően gondoskodni a fiúkról, hogy másnap ki kell mennie a barlangból tűzifáért, hogy úgy kell beosztania az ennivalót, hogy elég legyen. Ráadásul lehet, hogy a dragonyosok máris a nyomukban vannak. Ám minden aggodalmát magába rejtette. A fiúk nem vehetik észre a szorongását.

4

Úristen!

– Mi lesz, ha a gyertya... – Charles vékony hangja panaszosan szállt nagybátyja felé.

– Majd figyelek, hogy a gyertya ne aludjon ki éjszaka. Ne félj! Philippe oldalba lökte öccsét, úgy nevetett rajta.

Philippe fél szemmel felpillantott, és észrevette a reszkető gyertyalángot. A viaszból már alig maradt, nagy része ráolvadt az ón gyertyatartóra, de a kanóc még égett. Charles fejére húzott takaróval aludt, szorosan odasimulva bátyja hátához. Philippe kinyújtotta kezét Jean felé, de nem találta ott.

Felült, és suttogva hívta. – Jean bácsi?

Nem kapott választ.

Charles megmozdult, de nem ébredt fel.

Philippe kimászott az összegyűródött takarók alól. Megpróbálta kitisztítani a fejét, hogy világosan tudjon gondolkodni. Miért nincs itt Jean? Hát persze, mondta, hogy kora reggel elmegy tűzifáért. Philippe felkelt, és benézett a ládába. Papa bőségesen csomagolt gyertyát és még három másik gyertyatartót is. Philippe kivett még egy gyertyát, odavitte öccséhez, aki még mindig aludt, és meggyújtotta. Elővett egy kis szárított gyümölcsöt, és elrágcsálta, miközben az alagúton át elindult a kijárat felé. Azután leült a barlang bejáratához, hogy megvárja, amíg Jean visszatér.

A barlang nehéz levegőjének csendjébe tompa kiáltás hasított. – Ide gyertek!

Philippe szíve elkezdett kalapálni, amint a folyó felől meghallotta a kiáltást, s amelyre további kiáltások feleltek. Csendben ült, megpróbálta megfejtetni, ki kiáltott, és mi történhetett. Kilesett a keskeny nyíláson. A bozóton keresztül lelátott a folyóig, amelynek tiszta vize csillogott a reggeli napfényben.

– Philippe? Hol vagy? – Charles felébredt.

Philippe visszarohant a barlang bejáratától rémült kisöccséhez. – Ssss, itt, vagyok! Maradj csendben, hangokat hallottam odakintről!

Ügyetlenül átölelte Charles vállát, és mozdulatlanul ültek, úgy figyeltek.

– Errefelé jöttek.

A hangok közeledtek. A fiúk hallották a lépéseket, ahogy a meg-lazult kavicsok sziklamászás közben a folyóba gurultak.

– Nem, gyere vissza erre az oldalra, olyan magasra nem mehettek fel!

Philippe és Charles tágra nyílt szemmel, rémülten meredt egy-másra. Philippe a szája elé tette az ujját. Rövid hallgatóság után ösz-szegyűjtötte a bátorságát, és odakúszott a bejáratához. Egyetlenegy pillantást vetett ki, azután rögtön visszaugrott, megrettenve, hátát a falnak vetve. A sziklatömb melletti hasadékot teljesen eltakarta egy dragonyos fekete bőr lábszárvédője.

3. fejezet

A lovaknak kiáltott parancsok és a lószerszám zörgése ébresztette Madeleine-t nyugtalan álmából. Egész éjszaka az álom és az ébrenlét határán sodródott, hol elaludt egy rövid időre, hol ismét felriadt. Felkönyökölt, és a lenti ricsajt hallgatta. A harmatos rét felett lassan felszállt a kora reggeli szürke ködköpeny; itt-ott már áttörtek rajta a vékony napsugarak.

– Hó, megállj!

Madeleine megfordult, és megrázta a férjét: – François!

A férfi motyogott valamit, hátára fordult, majd felült az ágyban.

– Mi az? Mi a baj?

– Nézz ki!

A melléképület előtt dragonyosok gyülekeztek, néhányan már el is indultak a folyó felé. François ledobta magáról a takarót, majd úgy lépett oda az ablakhoz, hogy kívülről ne vegyék észre. – Nem tehetünk semmit, Madeleine. Jeant és a fiúkat a mindenható Úrra kell bízunk.

Madeleine is kiszállt az ágyból, és odament férjéhez az ablak mellé. Pillantása a folyópart menti fasoron állapodott meg – a kora hajnalban a réten csillogott a harmat. Megpróbált anyai ösztönére hagyatkozni, hogy megtudja, mi történt a fiaival. Biztonságban vannak? Nem fáznak? Nem éhesek? Nincsenek megrémülve? Tudta, hogy Jean megfelelően gondoskodik róluk, de kízóan átérezte a helyzet komolyságát. – Ezt nem tudom elviselni. Úgy érzem, meg-
hasad a szívem.

François visszavezette feleségét az ágyhoz, és leültette. Erős kezébe fogta karcsú ujjait, és gyengéden megpaskolta őket. – Felöltözök, és lemegyek megnézni, mi történik.

– Én pedig megnézem Vangie-t és Claudine-t.

Madeleine átment a folyosón Vangie szobájához. Látta, hogy a kislány még mélyen alszik az ágyában, és hallotta, amint Claudine már készülődik a szomszéd szobában. Anyja szobája felől nem hallott mozgást.

François felnézett, de nem szólalt meg, amikor Madeleine visszatért a hálósobájukba, és gondolataiba merülve leroskadt az ágyra. Vajon Lajos miért vezényelte ide a dragonyosokat? Biztos volt benne, hogy ha beszélhetne vele – szemtől szemben –, meg tudná győzni, hogy hívja vissza őket. Visszadőlt a párnára, és az ágyterítőt morzsolgatta ujjai közt.

Nem, örülnék lenne találkozót kérni tőle, és megpróbálni meggyőzni arról, hogy hívja vissza a katonáit. Mi is jut eszébe? Gyermekkori barátja ma már Franciaország királya, nem az a fiatalember, akivel régen együtt lovagoltak a kora reggeli ködben. Nem az a fiatalember, aki egykor nevetett rajta, és türelmesen tanította, amikor ő a menüett tánclépéseivel bajlódott. Neki ő csupán egy szerelem a sok közül a távoli múltból. És ha egyáltalán nem is emlékszik már rá?

Amint felötlött benne a gondolat, rögtön tudta, hogy nem igaz. Mi lesz viszont, ha nem hajlandó fogadni? Ez már valószínűbb volt. Vagy mi lesz, ha egyszerűen elhessegeti, mint egy szemtelen legyet? Hiszen oly régen történt. Talán örült is neki, hogy megszabadult tőle, amikor ő. szüleivel együtt távozott az udvarból.

Hirtelen felült. Ez a tépelődés semmire sem vezet. Muszáj találkoznia vele. Ez az egyetlen reményük. Elmegy Versailles-ba.

– François, gondolkodtam. Van egy tervem.

Férje megkötötte az övét, és a kabátja után nyúlt, amely a széken lógott, a szekrény mellett. – Mi az?

– Elmegyek Versailles-ba. Beszélek Lajossal.

François az ágyra dobta a kabátját, és erősen megfogta Madeleine vállát. Egyenesen a szemébe nézett. – Nem, túl veszélyes volna. Nem engedlek el.

Madeleine könnyörgőre fogta. – De tudom, hogy Lajos nem bán-tana bennünket. Ez valami szörnyű félreértés lehet. Ha panaszt tud-nék tenni nála...

François fogai összecsikordultak, miközben felesége szemébe fúr-ta a tekintetét. – Madeleine, amikor utoljára láttad, még fiatalem-ber volt. Kamaszok voltatok, bálokra, fogadásokra jártatok. Nem tudhatod, hogy az uralkodás terhe mennyire változtatta meg. Nem tudod, milyen hangok suttognak a fülébe, milyen befolyással van-nak rá a felesége... és a szeretői. Felejtsd el! – Felkapta a kabátját, és kisietett az ajtón, le a lépcsőn.

Madeleine nem szólt utána, hanem inkább ismét az ablakhoz lé-pett. Boveé parancsnok a melléképületnél állt, utasításokat adott az embereinek. Hirtelen a ház felé fordult, és felnézett az ablakra, ahol Madeleine állt. A parancsnok mosolygott, és udvariasan bólintott felé, még kalapját is megérintette.

Madeleine megijedt, de uralkodott magán, és válaszul visszabólintott. Ellépett az ablaktól, halántékán lüktetett az ér.

– Suzanne! – Csengetett a szobalányának, hogy segítsen neki felöltözni. Ma olyan ruhát akart viselni, amely méltó egy *seigneur*⁵ feleségéhez, nem úgy, mint tegnap, amikor a katonák megérkeztek. *Boveé parancsnoknak rá kell döbbsennie, hogy nem paraszttal van dolga, hanem nemesi családdal.*

Madeleine hideg vizet paskolt az arcára a porcelán mosdótáliból, amely a szekrény mellett állt a díszes faasztalkán. Odament a szekrényhez, és kinyitotta az aranyberakásos ajtókat, hogy átnézze a ruháit.

– Úrnóm? – csuklott meg Suzanne halk hangja. Egyedül ez árulkodott arról, hogy szokásos csendes önbizalma megrendült.

– Gyere, segíts kiválasztani egy ruhát! Válassz valami nemeset: egyszerűt, de elegánsat.

– Értem, úrnóm. – Suzanne odament a szekrény nyitott ajtajához, és kivett egy türkiz ruhát, amelyet nyakánál és kézelőjénél pezsgőszínű csipke díszített.

Madeleine elmosolyodott. Tudta, hogy szobalánya a türkizt szerette a legjobban, mert az kiemelte Madeleine kékeszöld szemét. Összegabalyodott csecsebecsékkal teli ékszeres ládikójából kivett egy gubancos gyöngysort, az egyik fiókból pedig kikeresett egy fűzőt.

Suzanne a fejét ingatta úrnője rendetlen ékszerdobozba látván. – Hadd segítsek! – Kibogozta a nyakláncot, és megkereste a hozzá illő fülbevalókat.

Madeleine fejét oldalra billentve vizsgálta magát a tükörben. Vaddul fésülni kezdte a haját. – Nincs idő divatos frizurát készíteni. Csak válaszd el középen, csavard fel a fejem tetejére, és tűzd meg a gyöngyös fésűkkel.

⁵ úr

Suzanne azonnal munkához látott, nagy szakértelemmel segítve Madeleine-t a toalettjébe.

Amikor elkészült, Madeleine felállt, és megszemlélte az eredményt a nagy keretes tükörben, amelyet forgatni is lehetett. – Hát akkor ezzel kell megelégedni. – Végignézett a ruháján: nem igazán mindennapi viselet. Kissé nevetségesnek érezte magát benne, de eldöntötte, hogy egyelőre eljåtssza a ház úrnőjének őt megillető szerepét.

Uszályos ruhájában levonult a lépcsőn. Odalent látta, hogy katonák nyüzsögnek a konyhában; néhányan most fejezik be reggelijüket, mások kifelé sétálnak, megint mások a földszinti szalonba tartanak, ahol Boveé parancsnok kisajátított magának egy íróasztalt.

Thérèse, Henri felesége, sürgött-forgott, levest mert, és kenyeret szelt az embereknek. Idegesen pillantott Madeleine-re, de nem hagyta abba a munkát.

A konyhába besütő reggeli napfényt hirtelen a parancsnok alakja takarta el, aki megállt az ajtóban. Körülnézett, majd belépett.

– Jó reggelt, Madame Clavell. Hogy van ma reggel?

– Kiválóan, *merci* – és Ön?

– Jőmagam is remekül vagyok. Az Önök udvarháza rendkívül kényelmes. És hadd gratuláljak a kastély hölgyének mai viseletéhez.

– Köszönöm, uram. Sokkal alkalmasabb... vendégek fogadására.

– Nagy örömünkre szolgál, hogy a vendégszeretetüket élvezhetjük.

– Kérem, parancsnok úr, fáradjon az ebédlőbe, reggelizzen ott! – Madeleine a szomszéd helyiségbe vezette a parancsnokot, és intett neki, hogy foglaljon helyet a díszes étkezőasztalnál, amelyről minden oldalon a földig ért a nemes szövetű fehér terítő.

Boveé parancsnok helyet foglalt az asztalfőn, és levette a kesztyűjét. – Kérnék abból a levesből, és egy kis kenyeret is. Nekünk,

katonáknak ritkán van részünk abban a luxusban, hogy hús kerüljön a levesünkbe.

Madeleinebólintott Thérèse-nek, aki sietett kiszolgálni a parancsnokot. – Nagyon jó a vizünk, hideg és tiszta. – Madeleine az asztal másik végénél foglalt helyet.

– A folyóról hozzák?

– Nem, a kútból. Forrás táplálja a kutunkat. – Madeleine fel-emelte a vizeskancsót. – Ha már a folyóról van szó, láttam az ablakból, hogy az emberei arrafelé lovagoltak. *Pourquoi?*⁶ Rengeteg vizünk van a kútban.

Közben François is bejött az ebédlőbe, és hallotta Madeleine kérését. Odament a parancsnokhoz.

Henri François mögött állt, kezében lovaglóstorral, hatalmas alakja idős kora ellenére szálfegyenes.

Boveé parancsnok nem nézett fel, tudomást sem vett Madeleine kérdéséről. Élvezettel szűrölte a levest.

– Jó reggelt, parancsnok úr! – köszöntötte François. – Úgy halottam, a feleségem kérdezett Öntől valamit. Ebben a házban ahhoz van szokva, hogy megkapja az őt megillető tiszteletet.

Boveé parancsnok továbbra sem tekintett fel. Megtörölte száját a keményített vászonszalvétával, és kezét a kardján nyugtatva lassan felállt, majd megfordult, éppen szembe François-val.

A ház ura nem moccan a helyéről. Mintha megállt volna az idő, miközben a két férfi farkasszemet nézett, pedig egymás után teltek a másodpercek.

Madeleine visszatartotta a lélegzetét, Henri pedig, markában a lovaglóstorral, előrelépett.

– Papa!

⁶ Miért?

Vangie rohant a szobába, még mindig hálóingben, és a két férfi közé ugorva apjára csimpaszkodott. Csókot nyomott az arcára, és a nyaka köré fonta a karját.

François mosolyogva viszonzta a kirobbanó szeretetnyilvánítást, és ő is hatalmas csókot nyomott a kislány arcára.

Vangie ránézett a fess katonatisztre, és megkérdezte tőle: – Te ki vagy?

A parancsnok merevsége is felengedett. – Nahát, milyen csinos kislány! Boveé parancsnok vagyok. Téged hogy hívnak?

– Vangie vagyok, és hároméves. – Vangie három pufók ujjacskát mutatott fel a parancsnoknak.

– Csak három? Ahhoz képes nagyon sokat tudsz, mondhatom.

Vangie visszabújt az apjához, és elkezdte a hüvelykujját szopni. Anyja felé nyújtózkodott. – Éhes vagyok!

– Madeleine is megcsókolta és ölébe vette a lányát, majd Thérèse-t szólította. – Hozhatja Evangeline reggelijét. Beszélni fogok Claudine-nal. Vangie-nek nem lett volna szabad egyedül lejönnie a lépcsőn! – François megfogta Madeleine kezét. – Várj, Madeleine! Boveé parancsnok még nem válaszolt a kérdésedre.

Ekkor Claudine robbant az ebédlőbe. – Vangie! Szégyelld... – megérezve a feszültséget, a mondat közepén elharapta a szavát.

– Boveé parancsnok? – fűzte karba a kezét François.

Néhány további másodperc elteltével a parancsnok kurtán felnevetett. – Igen, hogyne. Elnézésüket kérem. Ha az ember katonák társaságában él az úton, elfeledkezik a szokásos udvariasságról. – Kissé bólintott, majd leült, hogy folytassa a reggelijét.

François nem adta fel. – A feleségem feltett Önnek egy kérdést!

Madeleine szemével könnyörgött a férjének.

A parancsnok nem nézett fel, de válaszolt. – Egyszerű felderítő gyakorlat. Úgy láttam, hiányzik néhány ló az istállójukból.

– Negyven ló van az istállóban, és észrevette, hogy hiányzik néhány?

– A tapasztalat megtanította az embereimet arra, hogy jó megfigyelők legyenek. Van két üres loállás, és nyilvánvalóan nem régóta állnak gazdátlanul.

– Hát ennek egyszerű a magyarázata. A lovak a réten legelnek. Akkor szöktek el, amikor tegnap Henri az istállót takarította. Csak meg kell keresni őket.

A parancsnok ekkor megfordult a székében, hogy Vangie-val szembe kerüljön. – Mondd csak, kislány, vannak bátyáid vagy nővéreid?

Vangie Claudine ölében fickándozott, miközben vajas kenyérét ette. Anyjára nézett.

– Mondd meg a parancsnok úrnak, Vangie. – Madeleine hangja lágy, de határozott volt.

– Ühüm.

– Ühüm micsoda? Bátyáid vagy nővéreid? Vagy mind a kettő?

– Igen, uram – javította ki az anyja.

– Igen, uram.

– Hány?

– Két bátyám.

– Mi a nevük?

Vangie megint a szüleire nézett, majd a vajas kenyérére. – Kérek még vajat – adta oda kenyérét a dajkájának.

Claudine a kislánnyal a kezében felállt, és odament a tálalóasztalhoz, amelyen egy vajjal teli, lefedett köcsög állt. Levette a tetejét, vett belőle még egy kis vajat, és rákente a gyerek kenyérére.

François válaszolt a kérdésre a kandalló mellől. – Két fiunk van. Philippe tizenkettő, Charles pedig nyolcéves.

– Mintha a kérdést Evangeline-nek tettem volna fel. – A parancsnok Vangie nevének eredeti alakját használta, és világos volt, hogy mire céloz.

– Vangie, hol vannak a bátyáid?

– Elmentek.

– Mikor mentek el?

Evangeline még egyet harapott a kenyérbe. Kezét összemaszatoalta az olvadó vajjal.

– Ajjaj, töröljük ezt le, mielőtt teljesen összekened magad – tüsténkedett Claudine. Leültette Evangeline-t a tálalóasztal szélére, és a fiókból elővett egy ruhát, hogy megtörölje a gyerek kezét.

Boveé parancsnok felállt, odament a tálalóhoz, és karjába vette a kislányt. Vangie tiltakozott, kezét apja felé nyújtotta. – Papa!

– Megijeszti! – lépett oda François, hogy elvegye tőle a gyereket.

– Hol vannak a bátyáid, Vangie?

– Elmentek. – Egyik kezének ujjait a szájába tette, míg a másikkal toltá volna el magától a parancsnokot.

– Elmentek? Hová?

– Nem tudom.

François elvette Vangie-t a parancsnoktól. – Már elmondtuk magának, hogy Spanyolországban vannak, a rokonainkat látogatják meg. Egészen nyár végéig maradnak.

– Lehetséges. Éppenséggel elképzelhető. Majd meglátjuk. – Szembefordult a családdal. – További szép napot, egyelőre. Elnézésüket kérem, hív a kötelesség. – Mélyen meghajolt, és fontossága teljes tudatában kivonult az ebédlőből, kardjával az egyik székre csapva útközben.

A szobában mindenki megkönnyebbülten fellélegzett. François feltartotta a kezét, hogy csendre intse őket. – Amennyire lehet, mindenki tegye a dolgát, ahogy szokta – suttogta. – Imádkozzunk, hogy Isten oltalmazza a fiúkat és Jeant.

Elisabeth lépett be az étkezőbe. Odament François-hoz, hogy átvegye tőle Vangie-t, de a kislány tovább csimpaszkodott az apjába, és a mellébe fúrta a fejét.

– Hadd maradjon! – mondta François. – Mindenki üljön le, és reggelizzünk meg, ahogy szoktunk.

A családtagok azzal a rémisztő tudattal hajtották le fejüket a szokásos asztali áldáshoz, hogy a ház ellenséges katonákkal van tele.

– Nem tudnak annyira megfélemlíteni bennünket, hogy megtagadjuk a hitünket! – François keze nem remegett, és a hangja is szilárd volt, ahogy ónkupáját az ajkához emelte.

Thérèse felszolgált a családnak a reggelit, Henri pedig kiment az istállóba. Vangie a reggeli alatt végig az apja ölében maradt.

François sietve befejezte az étkezést, és ment Henri után az istállóba.

Henri tiszta kék szeme aggodalmat sugárzott a bozontos fehér szemöldök alatt. – Mi legyen a lovakkal?

– Keresse meg őket a legelőn! Lehet, hogy a folyó másik oldalán vannak, de olyan messzire ne menjen utánuk. Majd előbb-utóbb visszajönnek maguktól. Ha viszont még ma reggel vissza tudnánk hozni őket az istállóba, a parancsnok talán elvetné a gyanút, hogy a fiúk velük mentek el.

– Rögtön felnyergelem a Szürkét, és indulok. – Henri odament az egyik elülső lóálláshoz, és kivezette a hűséges almásderest, amely hosszú éveken át François lova volt. – Ő megérzi, hol vannak a többiek.

François egyetértett. – Menjen ki a rétre, és hívja őket! Valószínűleg a folyó másik oldalára mentek legelni, az almásba.

Henri nekiállt fenyergelni az öreg almásderes kancát. A ló fenyerített, Henri pedig adott neki egy almát. Egyértelműen ő volt a kedvenc, bár sok másik lovuk volt gyorsabb, jobban idomított, vagy szebb nála. Ám Szürke erős volt, megbízható, és megmagyarázhatatlan módon mindig megérezte, mit akar tőle a család. Henri már régóta viselte gondját. Nyergelés közben mosolygott, amint eszébe jutott, hogyan tanultak lovagolni a fiúk a ló széles hátán. Philippe soha, egy pillanatig sem félt a lovaglőleckék közben. Charles kissé ódzkodott, de azután mindketten jól belejöttek, és ügyes lovasokká váltak.

Henri nyeregbe szállt, és hangosan odaszólt François-nak, hogy a melléképület előtt tanyázó katonák biztosan meghallják. – Mindjárt itt vagyok. Biztos hamar megtalálom azokat az elkóborolt lovakat.

François intett, Henri pedig eltűnt a rét irányában, a domb mögött. A ház ura igyekezett közömbösnek mutatkozni, miközben visszament az istállófiúkhoz, akik a többi lovat etették.

Egyszer csak a ház bejárata felől érkező kiáltásokra lett figyelmes. A tető felett füst kígyózott. François ledobta a zabzsákot, majd a házat megkerülve futott a füst és a kiáltások irányába. A házhoz vezető körkörös felhajtó közepén könyvtáruk nagy becsben tartott könyvei álltak halomba rakva, lángok között. A katonák röhögve álltak mellette, és piszkálták a tüzet, hogy el ne aludjon. A bőrkötésekből sűrű, fekete füst csapott fel.

Madeleine, Elisabeth, Vangie és Claudine egymás után rohantak ki a főbejáraton. Madeleine megtorpant – szeme kitágult a döbbenettől, majd összeszűkül a dactól. – Ne! A könyveket ne! Hogy merészelik?! Nincs joguk hozzá!

Rohant volna a tűzhöz, de egy erős kéz megragadta a csuklóját.

– Bízom benne, hogy nem száll szembe Lajos király parancsával, asszonyom, vagy mégis? – Boveé parancsnok egyre szorosabban markolta a csuklóját, sötét ujjai az asszony puha húsába mélyedtek. Arcátlanul közel húzta magához. – Vagy mégis? – ismételte.

Madeleine igyekezett kiszabadítani magát a szorításból. A férfi magához rántotta a testét, mintegy provokálva, hogy tovább küzdjön ellene.

François ugrott oda hozzájuk. – Azonnal vegye le róla a kezét!

Boveé parancsnok jéghidegen meredt François-ra. – Kérem. – Hátralépett, és elengedte Madeleine karját. – Irigylem Önt, Monsieur. A felesége valóban nemes zsákmány; tüzes természete van, és ráadásul gyönyörű. Nem csoda, hogy Lajos király kegyét is élvezzi.

François arca elvörösödött.

– Most, ha megbocsát, Madame Clavell, vissza kell térnem a munkámhoz.

Madeleine megdörzsölte a csuklóját, ahol Boveé parancsnok megszorította. – *Munka!* Munkának nevezi értékes könyvek tönkretételét?

– Hálás lehet érte, hogy pillanatnyilag csak ennyit szándékozunk megsemmisíteni.

– Fenyeged bennünket, egy nemesi családot? – szállt szembe Madeleine Boveé parancsnokkal. – Gondoskodom róla, hogy Lajos tudomást szerezzen erről!

– Ó, efelől semmi kétségem, drága hölgyem. – A parancsnok felvette a kesztyűjét. – Nem fenyegetem Önöket. Pusztán parancsot teljesítek, amelyet közvetlenül a királytól kaptam. A legutóbbi egyházi tanács azt javasolta a királynak, hogy a hitben is egyesítse

országunkat, éppúgy, mint a politikában. Az Önök családja e téren jól ismert az ellenállásáról.

– Ez rettenetes tévedés! – érvelt tovább Madeleine. – Biztosan valaki más adta ki a parancsot, vagy pedig a saját szakállára cselekszik! Lajos ezt soha nem engedte volna meg!

Boveé parancsnok összeszorított foggal válaszolt, szavait azokon szűrve keresztül. – Egy katona sohasem cselekszik a saját szakállára, Madame. Önök valóban nemesi család. De egyben protestánsok is, és ily módon a király szuverenitását fenyegetik. Mi pusztán igyekszünk minden alattvalója hűségét biztosítani Őfelsége számára.

– Akkor azonnal térjen vissza Versailles-ba, és számoljon be Lajos királynak őszinte hűségünkről! Csatolja legmelegebb személyes jókívánságaimat is.

– Hogyne, ezt fogom tenni. – Boveé parancsnok lazított me-revségén, és szélesen elmosolyodott. Majdnem jóképűnek látszott. – Nahát, Monsieur Clavell, nem csekély vetélytársa van! Maga a király!

Madeleine François mellé lépett. – Semmilyen vetélkedésről nincs szó. Lajos király és én csupán régi barátok vagyunk.

A parancsnok felhúzta a szemöldökét, és elvigyorodott. – Én nem egészen ezt hallottam az udvarban. Amennyiben azonban hiba csúszott volna a parancs teljesítésébe, a tisztázáshoz valóban egy ilyen szép hölgy személyes látogatására lehet szükség magánál Őfelségénél.

François Boveé parancsnokra meredt, és megfogta Madeleine kezét.

Madeleine François-t is magával húzva szembefordult a tiszt fensőbbséges alakjával. – Akkor hát találkozunk Versailles-ban, Boveé parancsnok úr!

4. fejezet

Jean a sűrű aljnövényzetben kuporogva, a tüskés bokrokon keresztül kémlelte a folyót. Karjában tartotta a faágakat, amelyeket a hajnal első fényénél szedett az erdőben. Láta, hogy a folyó másik oldalán a part fölötti fennsíkról dragonyosok özönlenek lefelé, éppen a barlanggal szemközt. Hallotta a víz csobbanását, ahogy többen is bevezették lovukat a folyóba.

Érezte, hogy lassan előnti a pánik, mintha valami ragacsos háló borult volna rá. O Dieu⁷, homályosítsd el a látásukat! Jean keze olyan erősen reszketett, hogy képtelen volt úrrá lenni rajta, és a karjában tartott kupac tetejéről legurult egy fadarab.

– Ó! – nyögött fel, amint leesett a fa. Jean a félelemtől zihálva lapult le a földre, s a sziklás partszegély felé meredt. A folyónak ezen az oldalán még nem tűntek fel a dragonyosok.

⁷ Ó, Istenem!

Csendben, óvatosan lerakta a fát a földre, és visszahátrált a sűrű bozótosba. Éppen beért egy faág fedezékébe, amelyet sűrűn benőttek a tavaszi páfrány friss hajtásai, amikor egy dragonyos vörös-kék kalapja jelent meg a partszegély fölött. A katona felhúzta magát a partra, majd felegyenesedve megállt, az almást kémelve. Egyik kezében hosszú, kovás puskáját tartotta lazán maga előtt; a másikban Philippe sapkáját fogta, amelyből még csöpögött a víz. Nyilván éppen most halászta ki a folyóból.

Jean teljesen a földhöz lapult. Szúrós ágak bökték a bőrért. Apró sárga és vörös vadvirágok bólogattak csendesen az arca előtt, orra pedig megtelt a nedves föld és moha illatával, ahogy fejét a földbe fúrta. Látta a korhadt avar közül kinőtt erdei gombákat.

A dragonyos elindult az erdő széle felé, éppen arra, amerre Jean rejtőzött. A bokrokat puskájával hajtotta szét, a kavicsokat pedig arrébb rúgta az útjából. Jean visszatartotta a lélegzetét, nehogy a kiáramló pára elárulja, hol rejtőzik.

A dragonyos olyan közel jött, hogy Jean látta a pisztolyát a tokjában, és hallotta, ahogy fejszéje a lábának ütődik. A katona mindkét irányba körülnézett, majd megfordult, és az alacsony bozótosban elindult jobbra, a fák felé. A sapkát övébe tűrte, puskáját pedig nekitámasztotta egy tölgyfának, majd nekiállt vizelni.

A folyó felől kiáltás hallatszott. – Gyere vissza, odáig biztos nem mentek fel!

Jean hallotta a katona káromkodását, ahogy a parton lecsúszva sietett vissza a bajtársaihoz.

Jean úgy érezte, mindjárt elhányja magát. Keményen nyelt egyet, és mozdulatlanul várt, amíg biztos nem volt benne, hogy a dragonyos eltűnt a partszegély mögött. Azután a bozót fedezékében tovább hátrált, miközben továbbra is hallotta a katonák hangját.

– Nézzünk szét az alsó folyás felé! Itt semmi nyomuk. Biztos a másik irányba mentek! – A dragonyosok lecsúsztak a sziklán, belegázoltak a folyóba, és elindultak rajta lefelé.

Jean erőtlenül, moccanás nélkül feküdt a tavaszi levelek rejtekében.

Philippe visszahúzta Charles-t a barlang bejáratától, és öccsét szorosán átölelve, kezét a szájára tapasztotta. A hideg, éles sziklafal szúrta a hátát, ahogy hozzálapult. Még annyit sem mert suttogni, hogy „ssss”.

A parancs – *Gyere vissza, odáig biztos nem mentek fel!* – úgy hangzott, mintha a katona éppen a rejtekhelyük bejáratánál állt volna. Azután hallották, hogy valaki lecsúszik a sziklán, és csobban a víz.

A fiúk hosszú percekig meg sem szólaltak; a sziklapadlón kuporogva meredtek egymásra, remegő lábbal, levegő után kapkodva.

– Hol van Jean bácsi? – préselt ki magából Charles egy rekedt suttogást.

– Nem emlékszel? Mondta, hogy elmegy, és hoz tűzifát. Hogy ma tüzet gyújthassunk.

Charles felháborodva folytatta a kérdések sorát. – De miért hagyott itt bennünket anélkül, hogy szólt volna, hová megy? Mi van, ha a dragonyosok megtalálták? Mi van, ha nem tud visszajönni? Mi van, ha itt maradunk egyedül? Mit fogunk csinálni?

– Nyugi, biztos azt gondolta, hogy el tud menni fát szedni, és még időben visszaér, mielőtt felébredünk. Nemsokára itt lesz! Együnk valamit!

Philippe igyekezett nyugodt benyomást kelteni, de az ő szívét is ugyanazok a kérdések mardosták. Tudta, hogy ha Jean nem jön vissza, az ő feladata lesz Charles-ról gondoskodni. Felhúzódzkodott

a peremre, és levette a sziklakiszögellésről a kovás puskát. Majd leugrott, és a ládából löport és puskagolyót vett elő.

Charles elrágcsált egy darabka sajtot, miközben Philippe megtöltötte a puskát.

A barlang hátulja felől jövő halk motozás riasztotta fel a fiúkat. Philippe intett Charles-nak, hogy maradjon csendben. Megkerülte a ládát, és Charles elé lépett, a puskát a barlang belsejének koromfekete sötétjébe irányítva. A motozás abbamaradt, majd újra kezdődött.

Lehet, hogy állat. Philippe tudta, hogy nem sütheti el a puskát, nehogy a dragonyosok meghallják, és visszajöjjenek. De mi van, ha egy dragonyos megtalálta a barlang hátsó bejáratát? Philippe intett Charles-nak, hogy tegye a gyertyákat egy szikla mögé. Charles elfújta az egyiket, majd ahogy a másikért nyúlt, nagy zajjal megbotlott. A hang betöltötte a barlangot. A fiúk mozdulatlanul merevedtek. A motozás újra kezdődött.

– Philippe? Charles? Én vagyok az, Jean!

Philippe kifújta a levegőt. – Halálra rémítettél bennünket!

Jean előbukkant a szikla mögül, abból a sarokból, ahol a fekhelyük volt. – A dragonyosok keresnek bennünket, és... – hirtelen elhallgatott, amint észrevette a puskát Philippe kezében. – Meg van töltve? Tedd le, mielőtt valakinek baja esik!

Philippe szája széle megremegett, de visszafojtotta a feltörni készülő sírást, és a puskát nekitámasztotta a barlang falának. – Hallottuk a dragonyosokat, és láttuk is őket a nyíláson keresztül a bejáratnál, a sziklatömb mellett! Azt hittük, elfogtak téged! N-nem tudtam, mit tegyek.

Jean átölelte a fiút. – Nagyon jól csináltad. Pontosan azt tetted, amit kellett.

Jean elengedte Philippe-et, és Charles-ra nézett, aki a gyertya mellett ülve pislogott, hogy visszafojtsa a sírást. – Akkor nézzük csak. Még mindig szükségünk van száraz fára; amit összegyűjtöttem, leraktam, amikor meghallottam a dragonyosokat. Várunk egy kicsit, amíg biztosan el nem mennek, aztán újra megpróbálok.

– Miért kerestek bennünket a dragonyosok a felső folyásnál? – kérdezte Philippe. – Papa azt hitte, lefelé fognak menni!

Jean megint ránézett a puskára, amelyet Philippe féltetett. – Felhúztad a kakast? Oldd ki, most azonnal! A fegyver veszélyes.

Philippe kioldotta a kakast, és visszatámasztotta a puskát a sziklának. – Bocsnát. Miért jöttek ilyen messze fel a dragonyosok? – ismételte meg a kérdést.

– A sapkád miatt. Láttam egy dragonyosnál. Olyan közel volt hozzám, hogy láttam a gombokat a kabátján, és éreztem az izzadságszagot, ami a ruhájából áradt.

– Nem féltél?

Jean megdörzsölte a homlokát. – Annyira féltem, hogy azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről. Ha a dragonyosnak épp nem akad más elintézni való dolga, valószínűleg észrevesz. Ha tesz még egy pár lépést, biztosan rám lép. Aztán az egyik társa kiáltott neki, hogy menjen vissza. A szüleiteknek nehéz lesz megmagyarázni, mit kerestek ott az a sapka, amikor a dragonyosok visszamennek a kastélyba.

– Sajnálom, Jean bácsi, nem tudtam kivenni a vízből.

– Nem a te hibád, előfordul az ilyesmi. Most várjunk még egy kicsit, amíg a dragonyosok el nem mennek, aztán kimegyünk a hátsó kijáraton. Onnan jobban belátjuk a környéket, mert az erdőben bukkan ki. Azonkívül jó, ha ismeritek az utat, ha... szóval, a biztonság kedvéért jó, ha tudjátok, hogy lehet kijutni a másik úton. Arra kérek benneteket, hogy amikor odaérünk a hátsó kijáratához,

örkődjeteK, amíg elmegyek a fáért. Aztán egy kicsit lejjebb megyek a folyón, és onnan hozok vizet. Amikor a ládát levettük, nem láttál vödört a sziklaperemen?

Philippe gondolkodott egy kicsit. – De igen, de azt nem vettem le.

– Philippe, levennéd, amíg eszem pár falatot?

Charles odaoldalazott a nagybátyjához. – Én itt maradhatok veled, Jean bácsi? Hadd maradjak...

Jean erős kezével átölelte Charles-t. – Persze. Menj csak, Philippe!

Philippe fogott egy gyertyát, és elindult az alagút felé. A vállá fölött visszaszólt: – Mire észreveszitek, hogy elmentem, már itt is vagyok.

Ahogy belépett a kijáráshoz vezető alagútba, elnyelte a sötétség – egy szál gyertyája pislákoltt csak a feketeségben. Philippe pillanatnyi bátorsága éppoly reszketeg volt, mint a gyertya lángja. Megtalálta a vödört, és füttyülve sietett vissza Jeanhoz és Charles-hoz, hogy megnyugtassa magát.

Vártak körülbelül egy órát, azután Jean felállt. – Menjünk! Philippe, hozd a puskát, de a kakast ne húzd fel. Hozz még egy csomag lőszert, minden eshetőségre készen. Charles, fogd az egyik gyertyát, és gyertek utánam. Philippe, te gyere leghátul. – Jean lehajolt Charles-hoz. – Nagyon fontos, hogy magasra tartsd a gyertyát, hogy lássunk, érted?

Charles tudomásul vette Jean utasításait, és kötelességtudóan elfoglalta a helyét. Jean meggyújtott még egy gyertyát, és előrement, másik kezében a kis vödört tartva.

– A kifelé vezető út először könnyű, de közvetlenül a nyílás előtt lesz egy keskeny perem. Majd ha szólok, hogy mindjárt odaérünk, forduljatok oldalt, és úgy menjetek tovább, hogy a hátatok minél

közelebb legyen a sziklához. Elég meredek az a sziklaperem, és víz van alatta, úgyhogy legyetek óvatosak! – A fiúk minden idegszálukkal figyeltek. – Felkészültetek?

Mindketten bólintottak, majd felsorakoztak Jean mögé. Majdnem végig felegyenesedve tudtak menni. Ám ahogy közeledtek a keskeny peremhez, le kellett hajolniuk, hogy kikerüljék a lelógó sziklaképződményeket.

Jean megállt, és felnézett, magasabbra tartva a gyertyáját, hogy megvilágítsa maguk felett a mennyezetet. – Ezek a képződmények fantasztikusak, ha van elég idő és fény, hogy megfigyeljük őket. Egyszer majd visszajövünk alaposabban körülnézni.

Charles és Philippe üres tekintettel meredt a természeti csodákra.

Jean halkán nevetett, és azt mormolta: – De talán nem ez a legalkalmasabb idő a barlangászáshoz, igaz?

Charles-nak sikerül kipróbálnia magából egy halvány vigyort, és bólintott. Philippe sztoikus maradt.

– Már majdnem ott vagyunk! – buzdította őket Jean.

A fiúk szorosán Jean mögött maradtak, úgy araszoltak a nyílás felől érkező fény felé. Egy szikladarab legurult a peremről, neki pattant a meredek falnak, majd messze lent belecsobbant a vízbe. Charles és Philippe megdermedt, amint a csobbanás visszhangja betöltötte a barlangot.

– Ne álljatok meg, fiúk! Oldalazzatok tovább, már nincs messze!

A perem kiszélesedett, ahogy közeledtek a nyíláshoz, de négykézláb kellett kimászniuk rajta.

Jean kiért, azután kihúzta Charles-t. – Hú, nem is volt olyan szörnyű, igaz?

Philippe egyedül mászott ki, majd lekuporodott a puskával a kezében. – Nem.

Charles elfújta a gyertyát, és lerakta a bejáratnál. – Én egyáltalán nem félttem!

Jean és Philippe rámosolygott a kisfiúra, majd Jean felborzolta a haját. – Philippe, akkor most arra kérlek, hogy várj itt, és állj őrt nekem. Nem hiszem, hogy a dragonyosok visszajönnének erre, legalábbis nem ma. Ha mégis figyelmeztetni kellene bennünket, akkor füttyülj, mint a... hogy is, mint a seregély. Tudsz úgy füttyülni?

– Persze! Mint amikor vadászunk?

– Pontosan. Charles, elbírod azt a vödöröt, ha tele van vízzel?

Charles visszanyerte a bátorságát. – Igen, erős vagyok!

– Tudom, hogy erős vagy. Philippe, a fa, amit leraktam, ott van rögtön a tölgyfák mögött a tisztás irányában, ahol a sziklapart kezdődik. Itt őrködj, aztán ha füttyülök, gyere oda hozzánk. Ha tiszta a környék, lemegyünk együtt a partra. Charles és én lecsúszunk a sziklán a barlang bejáratához, amíg te fedezel bennünket. Én megállok a bejárat előtt, onnan mindent jól látok, közben Charles lemegy egészen a folyóig, és hoz vizet. Aztán te is lejössz, és együtt megyünk vissza a barlangba. Vagy inkább a fát vinnéd, Charles?

– Nem, Jean bácsi, tudok vizet hozni. Biztosan tudok.

– Persze, hogy tudsz, biztos vagyok benne. Philippe, tartsd készenlétben a puskádat!

– Én felkészültem.

– Induljunk, fiúk! – Jean és Charles átkúszott a fák között, miközben Philippe a vállához támasztotta a puskát, felkészülve a veszély bármilyen jelére. A másik kettő elérte a farakást, majd Jean jelezte Philippe-nek, hogy menjen oda hozzájuk. Gond nélkül elértek a tisztás melletti fákhoz.

Ahogy megálltak egy pillanatra, mielőtt folytatták volna útjukat a parthoz, Philippe a birtok felé mutatott. – Nézzétek! Füst! Felégetik a házunkat!

A három Clavell a döbbenettől némán meredt a kastély irányába. Fekete füst kígyózott az ég felé.

– Úristen, mit tegyünk most?

Charles ledobta az üres vödört. – Mama... Papa... Vangie...

– Siessünk! Vissza kell jutnunk a barlangba! Ha bevittük a fát és a vizet, majd eldöntjük, mi a teendőnk.

Mind a hárman lecsúsztak a parton a rejtekhely bejáratáig. – Charles, fogd meg a puskát! Philippe, húzd el azt a bokrot a bejárat elől, hogy be tudjam rakni a fát!

Charles szó nélkül felvette a puskát, fejét pedig a kastély felé fordította. A füstoszlop távoli otthonukra szegezte a tekintetüket.

– Most semmit sem tehetünk értük – mondta Jean, fejével a birtok felé intve. – Saját biztonságunkra kell ügyelnünk. Anyátok és apátok is ezt szeretné: hogy biztonságban legyetek. – Igazított egyet a kezében lévő halom fán.

Philippe egyik lábával megtámaszkodott a sziklaperemen, másikkal a bejárat alatti kavicsos földön, és félrehúzta a bokrot. Közben azonban lába alatt meglazultak a kavicsok, és megcsúszott. – Jaj! Beszorult a kezem!

Philippe keze beakadt a bokorba, amikor megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát. Ahogy kirántotta, a bokor elvágta, összekarcolta a finom bőrt. Hüvelykujjából elkezdett szivárogni a vér, és lefolyt a kezén, az ingujjára.

Jean megvizsgálta a fiút. – Csúnyának látszik ez a vágás. Rendben vagy?

Philippe lerázta magáról a kérdést. – Nem olyan vészes, mint ahogy kinéz. – Visszaeickélt a bejárathoz, és megint félrehúzta a bokrot. – Jöhetsz, fogom!

Jean belökte a fát az alagútba, majd megfordult, és elvette Charles-tól a puskát és a vödröt. Lerakta őket a lábához, és az alagút felé tolta Charles-t. – Menj be, adom neked a puskát. – A kisebbik fiú bemászott, és elvette a fegyvert.

– Most te jössz, Philippe. Majd én fogom, amíg bemész.

Philippe elengedte a bokrot, és megnézte a vágást a kezén.

– Menj be a barlangba! Majd megnézzük azt a sebet, miután hoztam vizet. Fogd a puskát, és fedezz, amíg megtöltöm a vödröt!

Philippe megkerülte a sziklatömböt, és bemászott az alagútba. A puska csövét kidugta a nyíláson, és figyelt, miközben Jean lecsúszott a parton a folyóig.

Jean gyorsan megmerítette a vödröt. Bejuttatni sem volt könnyű feladat. Vigyázniuk kellett, hogy közben ne öntsék ki a tartalmát. Végül Jean tolt, Philippe-nek pedig sikerült behúznia az alagút belső felére úgy, hogy a víz fele benne maradt.

Jean is keresztülfurakodott a bejáraton, és átvette a vödröt a fiúktól. – Menjünk be az alagútból, hogy elláthassam azt a vágást!

A sziklatömb melletti nyíláson keresztül Jean még egyszer megnézte a füstöt. A fejét ingatva bevezette unokaöccseit az alagúton keresztül a terembe, ahol aludtak. – Állítsátok azokat a gyertyákat a ládára, fiúk. Philippe, fáj?

– Nem is a vágás fáj annyira, hanem inkább ott, ahol az ujjam beakadt a bokorba, amikor megcsúsztam.

Jean megnézte a sebet, és látta, hogy a vágás tényleg apró. A vérzés már szinte el is állt. – Hm, nem csodálom, hogy a kisujjad

annyira fáj. Azt hiszem, eltört. – Már kezdett feldagadni: lilás színt öltött, és oldalt kidudorodott.

Jean megfordította Philippe kezét. – A többi csak horzsolás. Hozzákötözöm a sérült ujjad a többihez. Néhány napig fájni fog, de majd meggyógyul. Ül le, amíg tüzet gyújtok, és forralok egy kis vizet.

Jean tüzet rakott. Vizet öntött egy fekete lábasba, amely a láda alján volt a főzőeszközök között, és megvárta, amíg felforr a víz. Philippe leült a fekhelyükre, Charles pedig szorosán mellé ült, és émelegve pillantott bátyja kezére. Takarót húzott a fejére, nem akarta látni, ahogy Jean ellátja a sebet.

Philippe vágott egy grimaszt. – Most még jobban fáj!

– Sajnálom, egy darabig kénytelen leszel elviselni. – A víz már gőzölgött. Jean megfogta Philippe kezét. – Hadd tisztítsam ki!

Jean megtisztította a sebet, és egy vékony takaróból tépett néhány csíkot, hogy Philippe kisujját a mellette lévőhöz kötözze.

Charles közben elaludt a fekhelyen, még mindig a takaróval a fején. Jean mondta Philippe-nek, hogy igyon egy kupa bort a fájdalom enyhítésére, amelyet törött ujjá okozott. Hamarosan Philippe is elszundított.

Jean nekidőlt a kemény, hideg sziklafalnak, és könyökét térdére támasztotta. Úgy érezte, hogy a hatalmas sziklaszirtek összezárulnak körülötte, börtönbe zárják nem csak testét, hanem szellemét is. Megdörzsölte a szemöldökét, mintha így ki tudná csikarni a megoldást a fejéből.

Oh, mon Dieu. Mit tegyünk? Micsoda kínokat álltak ki a protestánsok már eddig is a hitükért! Barátaikat, családtagjaikat meggyilkolták, mert nem voltak hajlandóak áttérni a katolikus hitre.

Gyermekeiket elrabolták, hogy kolostorokban neveljék fel őket. „Éjszakai népség” – egyesek így hívták a hugenottákat, mert kénytelenek voltak közönséges bűnözőkként éjszaka menekülni és rejtőzködni.

Jean unokaöccsei felé fordította a fejét, akik olyanok voltak neki, mint a saját fiai. Könnyek szöktek a szemébe, ahogy visszagondolt arra, amikor három évvel ezelőtt megszületett a saját fia. Hallotta felesége, Dina sikolyát, amikor a gyermek megszületett – azután a hatalmas csöndet. Nem hallott gyereksírást. Dermedten állt a szoba sarkában, nem mert megszólalni. Még most is látta maga előtt Dina hosszú szőke hajfonatát, amint a vajúdság izzadságától nedvesen lóg le az ágy széléről. Kék szeme tágra nyílt, bár már nem lélegzett. Mintha mindent beborított volna a vér. A bába beburkolta az apró csecsemőt egy takaróba, és elkínzottan, fejét rázva nézett Jeanra.

– *Mon Dieu*, az igéd azt mondja nekünk, hogy figyeljünk, és meghalljuk a kiáltó szót magunk mögött, amely megmondja nekünk, merre forduljunk: jobbra vagy balra. Figyelek, Uram. Számítok Rád, hogy megmutatod nekünk, mit kell tennünk.

Jean megtörölte szemét a kabátujjával. Visszapillantott Philippe-re és Charles-ra, akik még mindig szundikáltak, és a szűk alagúton keresztül visszament a bejárathoz. Meg akarta nézni, hogy az udvarház fölött kígyózó füstcsík nagyobb lett-e, vagy esetleg máris eltűnt. Talán mégsem az épületet gyújtották fel? Remélheti-e, hogy valami más füstölt?

Jean kilesett a nyíláson. Már nem látszott a füst. Izgatottan vizsgálta az eget, olyan alaposan, ahogy rejtekhelyéről csak tudta, de még jobban körül akart nézni. Kiprélte magát a nyíláson, négykézlábra érkeve. Felállt, és leporolta a kezét, miközben a látóhatárt

kémlelte. A füstcsík eltűnt. Már csak egy alacsonyan lebegő felhő látszott. Egész biztosan nem az udvarház égett.

Jean néhány percig még a birtok irányába kémlelt, majd megfordult, és visszamászott a barlangba. Szavát adta François-nak, hogy nem megy ki a barlangból, amíg valaki értük nem megy. Ám ha hamarosan nem jön valaki, el kell mennie a kastélyhoz, hogy megnézze, mi történt. Mi van, ha mindenki elment, ha mindenkit elvittek – vagy még ennél is rosszabb történt? Ígérete ellenére, és vállalva a kockázatot, hogy magukra hagyja a fiúkat, muszáj rövid időre elmennie a barlangból: saját biztonságuk is ezt kívánja. Ez most mindennél fontosabb. Megvárja, míg leszáll az éj, és a sötétség leple alatt kimerészkedik.

A NAPKIRÁLY ÁRNYÉKÁBAN

Üldöztetés és menekülés a XVII. századi Franciaországban.

A családanya Versailles-ba megy, hogy a királyhoz, XIV. Lajoshoz fűződő korábbi szerelmi kapcsolatára építve igyekezzon mentességet kicsikarni bujdosó, zaklatásnak kitett családja számára. A gyönyörű asszonynak az udvar forगतagában férje és a király mellett újabb hódolója akad egy rendkívüli vonzerejű fiatal udvaronc személyében, akinek sorsa a továbbiakban összefonódik a családéval.

A fordulatos regény történései minden családtaghitét próbára teszik és megtudjuk, hogy bár Isten útjai számunkra kifürkészhetetlenek, minden pontosan illeszkedik egy magasabb rendű tervbe, hiszen az emberi szenvedésekkel Istennek célja van.

Fontos ismereteket szerezhetünk az emberi és a családi kapcsolatokról; arról, hogyan kell a másikban a jót látni, és kegyetlen megpróbáltatások közepette is egyben tartani a családot, megőrizni hitünket és szeretetünket. Megértjük, mekkora érték rejlik abban, ha az ember képes hite, meggyőződése mellett akkor is kitartani, amikor az lehetetlennek tűnik, hiszen ez adja számára a belső békét, a boldogságot.

„Lebilincselő képet fest azokról az emberekről, akik semmi áron nem hajolnak meg a *Napkirály* előtt... Drámai, ellenállhatatlan, gondolatébresztő.”

– GAYLE ROPER, a *Fatal Deduction* szerzője

„Sodró erejű történet, minden lapja élvezet. A *Napkirály árnyékában* az utolsó oldal után is sokáig hatással van még ránk. Engem beszippantott. Ne hagyják ki!

– JUDITH MILLER, a *Freedom's Path* sorozat szerzője

„Magával ragadott a XVII. századi keresztények élete, akik töretlenül kitartottak hitük mellett.”

– DIANN MILLS, a *Lightning and Lace* szerzője

„A fény harca a sötétség ellen, egy asszony története, aki kész mindent kockára tenni a családjáért. A szereplők magával ragadtak és a regény történelmi hűségének köszönhetően úgy éreztem, hogy a XVII. századi Franciaországba csöppentem. Fantasztikus érzés volt! Alig várom Golden Keyes Parsons következő regényét.”

– TRICIA GOYER, az *A Valley of Betrayal* szerzője

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

elsodor